

Sygn. akt III KK 339/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2021r.

sprawy **P. M.**

skazanego za czyn z art. 278§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 25 marca 2021r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 6 października 2020r.,

sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie należy wskazać, że wobec skazania P.M. na karę inną niż bezwzględna kara pozbawienia wolności, zgodnie z dyspozycją art. 523§2 k.p.k. w kasacji możliwe było podniesienie jedynie zarzutów o charakterze bezwzględnych przesłanek odwoławczych wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523§4 pkt 1 k.p.k.).

Skarżący wskazał na zaistnienie uchybienia o takim charakterze w pkt 1 kasacji, a miało ono polegać na niezastosowaniu przepisu art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w sytuacji, gdy toczące się postępowanie o podział majątku dorobkowego pomiędzy byłymi małżonkami nie dawało podstaw do ścigania skazanego.

W treści uzasadnienia kasacji brak jest jednakże argumentacji, która wykazywałaby zaistnienie przytaczanej bezwzględnej przesłanki odwoławczej. Obrońca skazanego wskazał wyłącznie, że konflikty pojawiające się na tle podziału majątku pomiędzy byłymi małżonkami często bywają podstawą wszczynania postępowań karnych, które następnie są umarzane z uwagi na stwierdzenie, zamiast wystąpienia czynu zabronionego, próby manipulacji instytucjami wymiaru sprawiedliwości przez osobę rzekomo pokrzywdzoną. W przedmiotowym postępowaniu, zdaniem obrońcy, to właśnie silny konflikt porozwodowy pomiędzy małżonkami winien odrzucić twierdzenia pokrzywdzonej z waloru wiarygodności, w konsekwencji czego doszłoby do przerwania logicznego ciągu poszlak, które pełniły w niniejszym procesie zastępczą rolę dowodów mających na celu wykazanie winy P. M..

Należy zatem stanowczo stwierdzić, że brak jest podstaw do stwierdzenia wystąpienia w przedmiotowej sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. Sąd I instancji, co oczywiste, ustalił stan faktyczny sprawy na chwilę popełnienia przez sprawcę czynu, a zatem uwzględniając stosunki majątkowe pomiędzy P. i D. M. istniejące w chwili zdarzenia. Niewątpliwie zaś w czasie, kiedy skazany dokonał zaboru pieniędzy z domu zamieszkałego przez jego byłą małżonkę, nie przysługiwało mu do nich wyłączne prawo własności.

Wskazywanie przez skarżącego na niezakończenie się postępowania o podział majątku, choć sugeruje zaistnienie procesowej przeszkody do prowadzenia postępowania wobec P. M. (bez uzasadnienia, dlaczego miałoby ono taką przeszkodę stanowić), w istocie kwestionuje wypełnienie przez skazanego znamion przestępstwa kradzieży. Powyższe należy zaś do przestrzeni ustaleń faktycznych, które stanowiły już przedmiot kontroli instancyjnej. Postawienie takiego zarzutu w treści kasacji trzeba zatem uznać za próbę ominięcia zakazu kwestionowania ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym.

Z kolei argumentacja skarżącego zawarta w uzasadnieniu kasacji, na co on sam zwrócił uwagę, odnosi się do sfery ocen dokonywanych przez organy procesowe przez pryzmat art. 7 k.p.k., nie zaś do przestrzeni procesowej, zwłaszcza przesłanek determinujących wystąpienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej. Stawiając tezę, że istniejący pomiędzy stronami postępowania konflikt na tle majątkowym winien mieć wpływ na ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, skarżący traci z pola widzenia, że w niniejszej sprawie zeznania D. M. nie stanowiły jedyne materiału dowodowego, na którym oparto rozstrzygnięcie. Sąd Rejonowy dysponował także zeznaniami dzieci pokrzywdzonej oraz obiektywnych świadków w osobach funkcjonariuszy Policji, które to dowody uznał za wiarygodne i potwierdzające jej wersję.

Pozostałe zarzuty kasacji (pkt 2 i 3), wobec wskazanej powyżej treści art. 523§2 k.p.k., są niedopuszczalne.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy, uznając kasację za oczywiście bezzasadną, orzekł jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

